

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Historia Scholastica Magistri Petri comestoris sacre
scripture seriem breuem nimis [et] obscuram elucidans**

Petrus <Comestor>

Argentine, 1503

VD16 P 1829

De fuga aristoboli et iterata eius captiuitate ca. xj.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30892

Historia libri

et nō echibuisset idignās insalutato pōpulo recessit, et recepit se in alexandrīi ppter in expugnabile oppidi munitionē. Quē collecto ro manorum syrorūq; exercitu issecut⁹ ē magn⁹ suffitq; ut de opido ad se descēderet. Is vo q; p īmpio vocabat decreuerat pot⁹ p̄icitari q; parere Consilio tamē suoy descendens ab opido relicis ibi custodib⁹ p̄cepit ut non nisi manu sua sc̄ptis epl̄is obtēperaret, abiit q; hierosolymā. Quē stat⁹ isecur⁹ ē magnus alacer factus circa hierichonta morte metridatis sibi nūciata vbi pinguisima idumee regio p palmarū pluriū p balsamū nutrit. Cū tūs īciso lapidib⁹ acutis robore stillante la chrymā et vulnerib⁹ colligunt.

Q; pompeius h̄ierusalem sibi tradita tēplū expugnauit.

Laplīm. IX.

De Inqz h̄ieroso

c lymā p̄peraret, erit⁹ aristobol⁹ ocurrīt ei: pecunia pollicēs que erat ī alexandrīo, seqz de cetero īmpio romāno parituz, q; nihil horū effectū est. Missus em̄ gabiniū ad recipiēdā pecunia custodes neci opidū repererūt. His cōmor⁹ pompeii aristobolū ī custodiā collocauit. Cū autem ob sedisset h̄ierusalē orta est dissensio ī v̄bē. Hā fautores aristoboli v̄bē tueri, fautores h̄ircani ēā tradere romanis p̄tendebāt, q; v̄cta q; aristoboli ī tēplū cessit. Receptusq; ī v̄bē pompeii templū expugnauit. Lūq; se p̄tērionale vallē aggerib⁹ ipleret, laboz esset īmpfect⁹ nisi obseruatis septimis dieb⁹ q; oportari iudeis fas nō est aggerē fieri p̄cepisset. H̄ic tñ tertio phantū irruptū est. Faustus aut cornelius sille fili⁹ p̄mus ingredi ausus est, et irrūtētes rhomāni p̄phanauerūt tēplū et vt alibi legi⁹, equos in porticib⁹ stabulauerūt. Ob quā rem tradis nunq; de cetero pugnas se pompeii quin vinceref, qui hactenus fortunatissim⁹ fuerat. Postero autē die īgressus templū pompeius ammiratus situm et ornatum et religionē templi nihil inde tulit, p̄cipiens editiūs ut a sozdib⁹ templū mundaret. Cūq; imposuisset h̄ierosolymis tributū, h̄ircano p̄tſifice declarato, aristobolū captiuu⁹ duxit, duosq; filios eius alexandrī et antiquum cū totidem filiab⁹, rhomāq; per ciliciam properabat, syrie et iudee amministratōe scauro cōmissa reliq; secū duab⁹ cohortib⁹,

De diuīsione iudee ī pentarchias,
Caplīm. X.

Alexander vero

a filius aristoboli ex itinere fugi

Qui magna manu collecta in-

deā populabat, et h̄ircano īminebat. Obis nebat autē munitissima loca, alexandrīi, h̄ircaniū, et mache runta. Missus est autem ī syrā gabinius vt scauro succederet sub quo marcus antonius militabat. Qui cū ī ale xandrio obse disset alexandrum, consilio ma tris alexander se tradidit ei et castra. Que ga binius consilio ciudem mulieris funditus euerit, ne alterius bellū fierent receptaculū. Palpabat enī mulier gabiniū obsequijs: viro suo et ceteris captiūis merens q; ihos mā fuerant abduci. Post hoc gabinius cū ra templi mandata h̄ircano, gentem īdeorū ī quīq; conuentus diuīsūt, quās per pen tarchias iudee frangens supbiam. Et tempore factus est antipater amicissimus gabiniu⁹, et marco antonio maxime, adeoq; clama it q; data ē ei v̄xor neptis regi⁹ arabū Cypis nomine. Qui sustulit ex ea quatuor filios et filiam. Prīogenitus fuit phaselus, secundus herodes qui post dictus est ascolonita, tertius iōsippus, quartus feroras, filia dicta est saloma.

De fugā aristoboli et eius iudea ta captiuitate.

Laplīm. XI.

Ost hec casu elā

p plus est a rhoma aristobolus, q; magna īdeorū manu p̄flata alexandriū muro reclingebat, ad quē debellandum missus est a gabino antonius. Caput q; iterum aristobolus cum filiis rhomā p̄ductus est. Illum quidem ī custodia tenet⁹, quis gabinius id se scripserat spōndi⁹ se v̄xori aristoboli pro castellorum traditiōe. Post hoc cum gabinius derineret apō egyptum, alexander aristoboli filius iudeos iterū ad dissensionem reduxit. Sed rediens gabinius pacē fecit, et h̄ircano pontificiū cōfirmauit. Quo mortuo missus est p̄ses syrie crassus vt etiam parthos q; iam rhomanis īmīnebant reprimere. In sumptu vero partib⁹ militie omne fere aurum ī templō

Bachabeorū. II.

sustulit, et ea q̄b pompej abstinuerat duo
milia talētorū. Ob hoc
auro in os insiso int̄. Cui dictū est aurū
rū. Lui successit p̄ses fūisti aurū b̄sbe,
s̄rie Cassius, qui in oī
mnibus consilio antipatri vebat.

Dereditu aristoboli in syrtam et el̄ nece
Caplm. XII.

O tempore factū

e est dissidium inter romanos p̄ pom
pej et iulio cesare. Cesar aut̄ post se
natus et pompej fugā trans mare ionū: rebo
omnib⁹ romaq⁹ poti⁹, solutū aristobolū cū
duab⁹ cohortib⁹ i syriā misit facile p̄ hūc sibi
posse iudeā subiūci rat⁹. Verum spes cesarī
frustrata ē. Nā a studiosis pompeij veneno
perit aristobolus. Seruabatq̄ corpus el̄
melleoī dūi phibita sepulturā, donec iussu
antonij in monumentis regalib⁹ sepultus est.
Occidit quoq̄ fili⁹ el̄ alexander antiochie
a scipione securi p̄cussus, t̄m pompej littē
ras accusatiōe, p̄ tribunali prius habita, sup
bis que in romanos admiserat. Solus aut̄
supstes antigon⁹ cū duab⁹ sororib⁹ suis ad
quēdā proloremū mannei filiū qui sub libaz
no morabat fugit. Accepitq̄ prolomeus
minorē sororē alexandraz vitorē, ex quāt q̄
dam tradunt suscepit lisianiam abiline post
ea tetrarcham.

Xantipater transiuit in gratiam cesaris
Caplm. XIII.

Ost hec antipa

p̄ est preliū in emathia, cui interfū
it antipater et iudei sib⁹ p̄pelo.
Qui cū redisset i iudeā, timēs cesarī ipetū. li
beros suos ad arabas cognatos eoz trāsmi
st⁹. Mortuo aut̄ p̄pelo antipater i clientelā
cesaris se xulit. Misit aut̄ cesar metridatē p̄
gameū ad expugnādū pelusii, mītes cū eo
incolā libani prolomeū et antipatru cū trib⁹
mīlīb⁹ iudeoī. Ubi v̄tus atipatri plurimū
entuit. Nā et murz p̄mus trāscedit, et mēphī
tas ad obsequendū cesari prudētia sua inclī
nauit; et initio p̄lio cū ceteri egyptijs plurib⁹
occisis totus p̄fossus corpe preter spem ser
uat̄ ē ex p̄lio, habitacq̄ vitoria: factoz sus
orū ap̄d cesarē metridatē testē habuit. Mar
co etiā antonio in plurib⁹ cū cōmendantate fa
ctus est amicus cesaris. Quē cesarrhomana

clūllitate donauit simul et imunitate, et eius
grā pontificatū confirmauit h̄rcano.

Xantipater p̄curator iudee creatus est.
Caplm. XIII.

O tempore anti

e patrū et h̄rcanū criminabat anti
gon⁹ ap̄d cesare, dīces eoz p̄silio
patrē suū fratre interisse. Ad hoc antipater
veste, piecta multitudinē vulnē, demōstrās
verbis nō opus esse dixit, cū cicatrices se tas
cente clamaret ipm fuisse fidelē rhomanoz:
cū antignonis filius fuisse fugituoī, nullus
q̄ ipm a pompeio quoad virū potuit auel
lere, nec mō a cesare quisq̄ eum esset auiliu
rus. Tūc cesar cuiuslibet dignitat̄ sub pons
tifice in iudea dedit antipatru optionē. Qui
remissa dignitatis mensura in cesare, p̄curar
tor iudee declaratus est, imperiās quoq̄ vt
euersa patrie mēta renouare sibi liceret. Re
gnū quoq̄ est p̄cessum h̄rcano, ita tamē ne
rex vocaret. Sextū etiam cognatū suū cesar
syrie prefecit.

Xherodes factus est p̄ses galilee et p̄n
ceps militie regis syrie.

Caplm. XV.

Ost hec antipa

p̄ ter filiū suū maiorē faselū h̄rcano
solymis sub se p̄curatore statu
it, et herodē galilee p̄ficit, q̄ cū natura strenu
ēt, exēchā quendā p̄ncipē latronū iterfecit
cū suis sequacib⁹, adeoq̄ terrā quietā reddi
dit, vt publice herodes pater galilee cātare
tur. Faselus quoq̄ indolē fratris bona cīmu
latione supare certabat. Ob hoc etiā pater
ez̄ obsequijs regalib⁹ a gente colebat, nec
pter hoc in min⁹ fideliis hic fuerat h̄rcano
Uerū fieri nō potest; vt liuorē in bene gestis
quisq̄ effugiat. Erāt ergo qui dicērē h̄rcā
no, q̄ antipatru et filiis eius rebus traditis ipē
vacuo regis noīe sedēcerit. His accensus pau
latim h̄rcanus: causā dīscūrū herodē iubet
acerſiri. Qui munīta p̄us galilea ad regē p̄
perabat, ferēs secū. Sexti epistolā p̄cipiens
h̄rcano vt herodē ab omni criminē et pena
liberaret. Nec multo post factus est herodes
princeps militie. Sexti, et tunc iniurā predi
cēvocationis herodes vindicasset in h̄rcā
num, nisi pater eius et frater impetū eius fre
gissent.